

Kalender 2008

Bilder: Tannlege Arne Kvakestad 1907 – 1988

Arne Kvakestad var født på gården Kvakestad i Ski. Eldre skriveformer: 1400 Kuakastad, fra 1400-tallet finnes også skriveformen Kvikastadum, 1578 Quackestadt, 1723 Quashestad. Det er altså en gammel gård som har beholdt det samme navnet i alle fall gjennom de vanskelige årene etter Svartedauden på midten av trettenhundretallet og helt fram til i dag.

I 1927 var Arne Kvakestad ferdig utdannet tannlege og begynte umiddelbart egen praksis i Ski. Det var tre måneder før han fylte 22 år. Han drev som tannlege i hele 61 år. Hans siste pasient var lektor Karl Rustad. Første tannlegekontor var i annen etasje i Vanaheim, det var et rom uten innlagt vann og uten utslagsvask. Da Rutheimgården ble bygget i 1932, flyttet Kvakestad kontoret dit. Rutheimgården var den første forretningsgården som ble bygget i Ski. I 1974 ble kontoret flyttet til egen bygning i Idrettsveien.

Arne Kvakestad var en dyktig tannlege med en stor kundetro pasientgruppe. Hans sønn, Tor Arne, begynte som fast tannlege i Ski i 1972, dermed har Ski hatt tannlege fra familien Kvakestad i sammenhengende 80 år. Bedriften er en av de eldste i Ski. "Ski Bygg" til Norumfamilien er eldre.

Under krigen, 1940 – 1945, kom en forordning om tvungen lisensavgift for tannleger. I praksis var det et forsøk på tvungent medlemskap i Tannlegeforbundet, som var en del av partiorganisasjonen Nasjonal Samling eller kontrollert av denne. Forordningen var underskrevet av minister Albert Hagelin. Arne Kvakestad lot være å betale lisensen. Like før jul i 1943 fikk Kvakestad trusselbrev. Brevet kom fra Fylkesførereren, og var datert 29. november på papir med logo til Nasjonal Samling. Vi siterer hele brevet. Innholdet forteller ganske mye om hvor viktig styresmaktene mente det var at sentrale personer i kjente yrkesgrupper ble innført i de riktige listene. Sitat: "Herved meddeles at Førerens og Ministerpresidentens Kanselli etter anmodning er gjort kjent med at De ikke har erlagt den lisensavgift som er pålagt Dem etter lov av 9. juli 1942, cfr. forordning fra Innenriksdepartementet den 20. november s.å.

Da man har grunn til å anta at motivet for undlatelsen av erleggelsen er av politisk natur, gjøres De herved bekjent med at De, såfremt avgiften ikke er innbetalt til foreskrevet kontor innen 8 dager etter mottakelsen av dette skriv, blir siktet etter lov av 19. mars 1942 om formuesinn- dragning på grunn av folkefindtlig og statsfindtlig virksomhet" Brevet er underskrevet med hilsenen " Heil og Sæl"

Tannlege Kvakestad betalte ikke, men tok trusselen om tvangsmedlemskap og formuesinn- dragning så alvorlig at han overførte huset og annen formue til sin kone Gunvor.

Det var langt fra bare tannlegene som skulle tvinges inn i de riktige organisasjonene, andre viktige grupper var for eksempel leger, lærere og geistlige.

INNLEVERING AV RADIO

Familien har tatt vare på kvitteringen Arne Kvakestad fikk den 13. september i 1941, da han leverte radioen til lensmannen. Det var kun NS-medlemmer som fikk beholde radioen. Forordningen om innlevering kom hovedsakelig som en reaksjon på at befolkningen lyttet på den usensurerte LONDON RADIO framfor den nazistiske kringkastningen.

Det foreligger mange beretninger fra denne tiden. Vi tar med et leserinnlegg i lokalavisen i Flekkefjord. Sitat: "Når man går gjennom Flekkefjords gater ved kl. 1930-tiden om kvelden, kan man riktig høre emigrantenes stemmer fra eteren. Flekkefjordkulturen åpenbarer seg med at man setter høytaleren på for full speed og åpne vinduer. Ingen misunner disse stakkars menneskene adgangen til å høre på Londons løyne og ta seg en morfinrus på disse, så lenge det går an." Det ble også ganske snart slutt med "åpne vinduer og full speed" Men det var et ganske stort antall radioer som ikke ble innlevert og senere brukt til illegal lytting. Dette ble ansett så skadelig at 12. oktober 1942 kom Terboven med en forordning som truet med dødsstraff for å lytte på annet enn tyskkontrollert radio.

Kilde: Tor Arne Kvakestad
Lokalavis for Flekkefjord

Østlandets blad 100 år

Ved starten i januar 1908 var avisens navn Øieren. Redaksjonen holdt til i smed Tronaas' Villa i Kråkstad. Avisen ble trykt i Mysen, og utgivelsesdag var tirsdag og lørdag.

Abonnementspris per år var kr. to. Satsingsområdet var annonser og lokale reportasjer.

Noe som var meget populært, var årets skattelikning. Her fikk man dekket sin nysgjerrighet vedrørende den enkelte persons formue og skatt. Avisens økonomi ble etter hvert anstrengt. I 1913 ble det derfor besluttet å danne et aksjeselskap. I september 1918 besluttet generalforsamlingen å selge avisen. Den nye eieren opprettet eget trykkeri i Ski. Trykkeriet og redaksjonen flyttet inn i Villa Nygård.

Villaen lå på østsiden av Jernbaneveien, der overgangen mellom de to delene av Ski Storsenter er i dag. Samtidig bestemte redaksjonen at avisens navn burde forandres, og fra 1919 het avisen Østlandets Blad.

Samme år blir avisen igjen solgt. Redaksjonen og trykkeri ble flyttet til Villa Linea i Idrettsveien ved siden av Ski hotell. I 1929 var avisen igjen på flyttefot til Condisen i Idrettsveien (ved Ski torg). Fra 1940 var eiendommen Framhagen i Jernbaneveien ØB's tilholdssted. Bygningen eksisterer fortsatt som nabo til bensinstasjonen Shell.

I 1967 fikk ØB sitt eget nybygg i Idrettsveien. Siden den gang har det vært en betydelig økning av avisens opplag. I 2004 var ØB den tredje største avisen i Akershus. Fra 2006 er det Edda Media som eier avisen. Ski Historielag stiller seg i rekken av gratulanter til hundreårsdagen.

Snøvinteren 1948

Bildet er tatt av Ivar Barli på Brokkenhus gård - helt nord i Siggerud -vinteren 1948. Det var besteforeldrene, Olaus og Helga Barlie, som da eide og drev gården Ivar (ca. 20 år) kjørte tømmer med hest inne ved Sandbakken denne vinteren. Han forteller om strabasiøse forhold med mer snømåking enn tømmerhogst. Snøvinteren avløste den ekstreme tørkesommeren 1947, og allerede midt i oktober (-47) falt det store snømengder på den tørre skogbunnen. Da de måkte og tente opp kaffeål i skogen, tok det fyr i skogbunnen. Det brant i flere dager under snøen før ilden sluknet. Låvetaket på gården tålte ikke snømengdene og måtte måkes. Dette fremskaffet den flotteste skibakke. Vi ser Ivar Barlis skispor fra toppen av taket og ned. Gutten i forgrunnen er fetteren, Arild Askmann.

Brokkenhus gård er siden utparsellert til villatomter, ca.20 hus står der nå. Ivar Barli var av de første som bygde seg hus på eiendommen.

Kilde: Ivar Barli
(Bilde nr 039015)

Langslede med høykonst

Snøen har ikke bare ført til slit, men også utfordret til lek og moro. På bildet ser vi en langslede med "høykonst" - en slags grind som ble satt på sleden vinterstid for å frakte fram høy fra utløer og lignende. Her er den imidlertid tatt i bruk som akerskap av gårdens ungdommer. De bruker en stor staur til å styre med. Bildet er tatt i 1920 på gården Nedre

Berger i Kråkstad. Eiendommen var kupert og hadde mange fine bakker å ake i. Foran ser vi Julie (f. 1891) og Karl (f. 1893) Berger, og bak dem, svogeren Anders Østby. Det var Karls bror, Lauritz Berger, som eide slektsgården i 1920, men den ble overtatt av Karl i 1932. Lauritz giftet seg da med Edith Fossum som var odelsjente på gården Frestad søndre, og overtok denne sammen med henne.

Kilde: Edgar Berger
(Bilde nr 058039)

Møllerbakken

Interessen for skisport, og særlig hopp, var liten på begynnelsen av 1900-tallet. Riktignok ble det hoppet i småbakker, men ikke organisert. I 1914/1915 klarte ildsjelen dyrlege Hansen med flere å skaffe tomt på Tallaksrud gård ned mot Roåsbekken vis-á-vis Roåsmølla. Et stort dugnadsarbeide ble satt igang, og første hopprenn ble avholdt 15.februar 1915.

11.mars samme år ble skiklubben Skimt stiftet. I 1916 var bakkerekorden 25 meter.

Rekorden ble slått i takt med utbygging og forbedringer av bakken. Etter førhøyelse av stillaset ble det hoppet 55 meter i 1940.

Under 2. verdenskrig ble mye ødelagt. En enorm dugnadsinnsats fikk bakken opp til tidsmessig standard igjen; Et skikkelig stillas i 1955, flomlys i 1957, nytt fartsstillas i Lille-Møller'n i 1971 og videre store utbygginger i 1979 og 1989. Det ble arrangert klubbrenn, kretsrenn og landsrenn så sant snøforholdene var bra. De beste hoppere deltok, og det var alltid stort publikumsframmøte. Etterpå var det premieutdeling med fest.

I det hele tatt var det fine arrangementer som Skimt har all ære av.

Selv om det ble bevilget offentlige tilskudd av og til, var det nok dugnadsarbeidet som gjorde at alt fungerte.

I 1995 ble siste hopprenn holdt med et lengstehopp på 72 meter. V-stilen gjorde sin entré, og bakken var ikke lenger brukbar. En æra var over.

Møllerbakken kan vel i dag regnes som et minne om 'forna dar'

Bakken var også populær til aking og kjøring i unnarenn vinterstid.

Om sommeren var det spennende å klatre opp i stillaset.

'Kilde: Skimt, ØB.

'Foto 306061: Sigurd Bjerke.

Unge damer på stillaset i Møller'n 1928

Fem moteriktige unge damer fra Ski! Alle var søndagskledd med fine kjoler, lyse strømper og hatter. May Lauritzen (Rudstedt), f. 1910, Gunvor Lauritzen (Andersen), f. 1913, Gunvor Martinsen, f.1913, Rakel Olsen (Amundsen), f. 1912 og Randi Bruun.

Kilde: Gunvor Andersen

Foto 063005: Gunvor Andersen

Palmu

Valborg og Anna Nygård

Unge damer med nye sykler i 1918

At sykler lenge har vært benyttet som framkomstmiddel i kommunen, ser vi av disse 90 år gamle bildene:

Det store bildet er tatt ved gården Nygård i Kråkstad., en gård som ble utskilt fra nedre Asper i 1781. De unge damene står nede på vegen som den gang ble kalt "Linna" eller "Bylinna", i dag Askimvegen eller E18, med gården i bakgrunnen. Bryggerhuset dominerer bildet, mens hovedbygning og uthus sees lenger bak. Det er Valborg (1898 - 1984) og Anna (1894 - 1931) Nygård som stolt viser frem sine nye sykler. De er døtre av Sigvard S. Nygård, som eide gården fra 1903 til 1922. Det er spreke unge damer vi ser. Anna var flink til å sy og er sikkert produsent av såvel sykkelskjørt som bluser og hatter. Anna forble ugift og døde bare 37 år gammel, mens Valborg giftet seg i 1922 med Henrik Østreng og ble bondekone på Retvedt nordre, en av nabogårdene.

Valborg og Henrik fikk fem barn: Ester, Alfhild, Einar, Reidar og Anne.

Gården Nygård ble solgt til Olga og Svend Furu samme år som Valborg giftet seg. En gammel tante av Valborg og Anna fikk fortsette å bo i 2. etg. i bryggerhuset så lenge hun levde, noe hun var meget takknemlig for.

*Kilde: Ester Østreng
(Bilde nr. 060018)*

Guttorm Haga

Side 14

Ski Historielag

kalender 2008

Stolt eier av sykkel i 1918

Kasper Haga, baneformann ved Jernbanen, hadde villa i Gamleveien i Ski. Her vokste fire sønner opp: Kristian (som fikk arbeid ved Jernbanen som sin far), Georg (med Haga-bua), Torleif (som ble ansatt ved Televerket) og Guttorm (som senere ble maler). Det er yngstemann, Guttorm (1906-1989), som stolt poserer på bildet med ny sykkel, 12 år gammel. Han står ved hushjørnet hjemme i Gamleveien og trærne i Birkelunden danner bakgrunn. Som "attpåklatt" ble han nok mer tilgodesett enn de eldre brødrene; han var bl.a. den eneste som fikk gå på realskolen. Som voksen bodde han noen år i 2. etg. i huset i Gamleveien, men bosatte seg senere i Oslo.

Kilde: Åse Haasa Ianoås

17.mai på Gjedsjø skole

Gjedsjø skole ble bygget i 1863. Den var et samlingssted for skolekretsen helt fra 17.maifeiringens begynnelse til skolen ble lagt ned 130 år senere.

I etterkrigstiden dannet elevene tog 17.mai og marsjerte rundt i nærområdet. På 50-tallet ble barna fraktet til Ski, og gikk da sammen med Ski skole under egen skolefane. Det var jentene i 7.klasse som var 'duskebærere'; en populær oppgave. Den gang endte toget i Birkelunden, hvor det var tale for dagen.

Etter barnetoget på Ski var Gjedsjøs elever i mange år samlet hos Gunda og Andreas Bjerke på Østre Bjerke. Her var det hyggelig samvær, lek og moro for store og små.

På 60-tallet fram til ca. 1990 ble det igjen feiret 17.mai på skolen. Barn og voksne gikk i tog fra skolen gjennom Jørgenruds gårdstun, langs Siggerudveien og tilbake til skolen. I mange år bidro Siggerud skolekorps til å lage skikkelig 17.mai-stemning til glede for gamle og unge som møttes på skolen. Det var et hyggelig og godt samhold i skolekretsen, og mange bidro med hjelp til feiringen av nasjonaldagen.

Fotoet fra 17.mai 1965 viser lærer Jorun Stuhaug og nabo og medarrangør Ingvalda Solberg.

Gården i bakgrunnen: Gjedsjø gård

Kilde: Anne-Marie Endsjø og Kalenderkomitéen

Foto 044031: Anne-Marie Endsjø

Bøhlersmeden

Harald Oskar Andresen var født 24/6 -1901 og døde 27/8-1988. Han var sønn av Maren og Anton Andresen Bøhler.

Harald kjøpte gården Fossebekk av Jens Åsgård i 1936 og herfra drev han Bøhlersmia. Han giftet seg i 1950 med Skjolvor Myhrer.

Harald smed var en kjent mann i bygda, og alle med hest måtte titt og ofte innom hovslageren, men han reparerte også redskaper og maskiner. Han ble bl.a.tilkalt for a skifte rør i dampkjelen på Skjeggstad-saga. Det var en møkka-jobb å krype inn gjennom luka i front av kjelen og jobbe inne i det trange fyrkammeret.

Med verktøykassa bak på sykkelen tråkka han rundt i bygda sommer som vinter. Han var sterk, tålmodig og må ha hatt en meget god helse.

Harald fulgte godt med på travkjøringa, og han ga individuell sko-service til hester som hadde behov for det, for eksempel ved tilpassing av "slengsko" når det var påkrevd.

Per Holm var ofte innom smia med hester fra Ramstad, og det kunne bli kaldt å vente vinterstid, men Skjolvor serverte ofte rykende varm kaffe til iskalde "hesteventere" Men kulda så ikke ut til å bite på smeden, som drev på jevnt og trutt, og han kunne sko opptil fire hester pr dag. Var man så heldig at smeden skulle ha middag og man ble servert Skjolvors kjøttkaker, kålstuing, saus og poteter, med sviskegrøt og fløte til dessert, var det noe man husket lenge.

Det ble sagt at det var to karer man skulle passe seg for a komme i klypene på, og det var politikonstabel Holmen og Bøhlersmeden.

Den gamle smia står der fremdeles og vitner om en annen tid, og en arbeidsplass utenom det vanlige, men klangen fra ambolten har stilnet.

Kilde:

Per Holm og Almar Sagelvmo

Høyonn på Foss gård

Gården ligger ved Fosstjernet på vestsiden av jernbanelinjen mellom Langhus og Vevelstad stasjon. Foss gård har naturnavn, noe som forteller at den er av de eldste i vårt distrikt. I middelalderen hørte deler av gården inn under Ås kirke. Senere gikk den over til å være proprietærgods, før den rundt år 1700 ble bondegods. Fire husmannsplasser hørte i sin tid til gården (telling 1801): Sagstuen, Smedsrúd, Gravstuen og Nordli. Gården har gjennom årene hatt mange eiere, noen av dem har eid flere gårder samtidig, for eksempel familiene Brochmann og Holmsen som også eide Vevelstad. Rasmus Holmsen fikk overdratt "soldatlægrene Foss og Stallerud" av sin far i 1787. Han flyttet i 1803 en kvantumssag til Foss og drev også en mølle der. Gården var i fam. Holmsens eie til 1885. Senere skiftet den ofte eiere, men i 1901 ble Foss solgt til stykkjunker Chr. Ruud. (stykkjunker: høyeste underoffisersgrad i artilleriet den gang). Hans enke, Hanna Ruud, solgte den i 1924 til A. Norum. Det store bildet er tatt på Foss gård i 1918 av fru Ruuds nevø, Henry Haug (1889-1975) fra Ski. Vi ser gårdens folk (bl.a. Ruuds sønner og noen kusiner) i arbeid med høyonna på de store jordene som strakte seg fra husene og ned mot Fosstjernet. Lange hesjer, hest, høyvogn og stor arbeidsinnsats måtte til. Helt i forgrunnen går jernbanelinjen. Det lille bildet viser tre av barna til Chr. og Hanna Ruud foran hovedbygningen på Foss gård og er tatt i 1921. Fra venstre: Harald, ukjent, Solveig og Alf. I dag er lite igjen av jorder og gårdsbruk. A. Norum begynte etter siste krig å selge ut tomter til villabebbyggelse. Langs Parkveien og Fossveien ligger eneboligene i dag tett, og bare en modernisert utgave av den gamle hovedbygningen og stabburet står igjen. Nye prosjekter er i ferd med å realiseres på det som er igjen av gårdstunet.

Kilde: M. Østlid: Kråkstad. En bygdebok. Bind II og Tore Haug (Bilde nr. 030001 og 045020)

TRE HERRER MED TILSAMMEN 63 ÅR SOM LÆRERE OG KIRKESANGERE I SKI

Dette bildet ble tatt i hagen på Refheim i 1938 – søndagen Holmaas ble innsatt i stillingen som kirkesanger. Bildet viser fra venstre: Johan Oskar Ottesen Opsand, Mads Skotner og Harald Holmaas. Det var også i denne rekkefølge de tre hadde stillingen som kirkesanger. Kirkesangerfunksjonen har kirken hatt langt tilbake, men med forskjellig yrkesbenevnelse og innhold. I dag kommer det nærmest en klokkefunksjon, men klokkeren leder ikke lenger sangen. Tradisjonelt var det et tillitsverv for personer i lokalmiljøet, ofte lærere. Stillingen brakte en viss posisjon, men lite av gods og gull. I dag innehaes klokkestillingen også av kvinner.

Johan Oskar Ottesen Opsand (1855-1941) ble en betydelig mann i Skibygda. Han ble lærer, og fra 1885 ble han ordfører i Kråkstad, et verv han hadde i 31 år. Opsand fikk i gang et uavbrutt arbeid for utbedring og utbygging av bygdas veinett og for god skogpleie. Flere nye skoler ble bygget, og Ski fikk eget kapell. I 1911 ble Opsand tildelt St. Olavs orden for fortjenestefull kommunal virksomhet. Mads Skotner (1868-1954) kom fra Idd ved Halden. Han utdannet seg til lærer og flyttet til Ski, hvor han ble lærer og kirkesanger. Han var svært musikalsk med god stemme og evne for deklamasjon. Han ble mye benyttet ved festlige anledninger og møter, og var populær og avholdt. Som lærer arbeidet han for å fremme idrettens sak, også i de frilynte ungdomslagene. Skotner ble tildelt Kongens fortjenestemedalje for sin lærergjerning.

Harald Holmaas (1883-1955) kom fra Lindås ved Bergen. Han var utdannet som lærer og underoffiser. Da han kom til Ski ble han lærer ved Kontra skole. Han ble etter hvert formann i skolestyret, og hadde flere kommunale verv. I 1919 gikk Holmaas over i pressevirksomhet, og ble redaktør og medeier i Østlandets Blad. Han hadde omfattende lokalkunnskap, og var på mange måter et levende leksikon nå det gjaldt kunnskap om bygdas liv. Holmaas var svært avholdt, og det var sorg i lokalmiljøet da han døde.

Kilder: Karl Gervin ØB

Dammyra, hytta, skogen og bekken

I gamle skrifter er Dammyra nevnt som husmannsplass under Gjedsjø gård. Det fortelles at det gamle ekteparet som bodde der ble sjuke og døde. Deretter ble husene brent ned for å drepe evt. smitte som kunne være igjen etter de gamle. Senere ble området og skogen kjøpt av Jørgen Ruud på Ruud gård, Hans Ruud på Bøhler nordre og Christian Lindal, eier av et bakeri i Oslo.

Sameiet benevnes Gjedsjø skog, og Dammyrhytta ble bygd til opphold ved tømmerhogst og drift av skogen.

Rasmus Nes (Nesen) var tømmerhogger for sameiet helt til 1970-tallet. Rasmus bodde på ett rom i Dammyrhytta hele året uten elektrisitet, og han hadde postkasse på Bjørnebråten gård. Han hadde en Jawa motorsykkkel gjemt nede ved Gjedsjøvannet, og med den kjørte han til Ski hver lørdag for å handle hos Refsum. Han drakk en liter melk hver dag, og med surningsprosessen utover i uka fikk han surmelk i alle varianter. Det sies at han ville ha lønn en gang i året, til jul, for da så det ganske mye ut og, da skulle han hjem til Vestfold for å treffe familie. Rasmus Nes gjorde hver dag målinger av temperatur, nedbør m.m. nede i Dammyrbekken, og Kristian Bjørnebråten var målevikar i feriene. Den 13/11-1970 fikk Rasmus diplom fra Norges Vassdrags-og Elektrisitetsvesen for lang og samvittighetsfull tjeneste som observatør ved bekkens forsøksfelt. Sine siste år bodde Rasmus nede på Lindal-hytta ved Trøytve sammen med kattene sine.

I Dammyrbekken kan vi fortsatt se den flotte Dammyrdammen fra 1800-tallet og restene etter den gamle vannsaga. Gjedsjøsaga (vannsaga) kom i drift etter kongelig bevilling i 1791 eller 1793.

Vilkårene for å drive ei bygdesag var:

1. Bare skjære tømmer fra odelsskog
2. Alle bord skjæres med vannkant
3. Intet av det skårne måtte selges

I 1908 ble vannsaga revet. Faye på Gjedsjø gård sto som eier av saga, og ei ny sag ble deretter satt opp nede ved Gjedsjøvannet. "Jacobsons Maskinverksted, Christiania 1912" sto det da på lokomobilen.

Kilder: Gunnar Fjeld, Kristian Bjørnebraten og Idar Furuset

Bildet er tatt i 1904. Personene er fra venstre: 2 tanter på besøk, Daniel, Anna m/Juel på fanget, Maren Ramstad Ustvedt m/Hjalmar og Hans Ustvedt.

Det to-etages våningshuset på Ustvedt Østre ble reist i laftet tømmer på solid halvannen meter tykk grunnmur i 1880. Det opprinnelige åpne utbygget med veranda i sveiterstil ble restaurert og innebygd i 1920-årene. Ved senere års oppussings- og vedlikeholdsarbeid er det, både inn- og utvendig, lagt vekt på å bevare og gjenskape det opprinnelige. Huset har en grunnflate på 200 kvm og er utvendig kledd med stående hvitmalt panel.

Ustvedt Østre

Gårdsnavnet Ustvedt kommer av den gamle skriveformen Audulfstveit. Det betyr Audulfs rydning eller Audulfs gård. Når gården ble ryddet, er ukjent, men en kan med sikkerhet si at det skjedde en gang i vikingetiden (800-1000 e. Kr.)

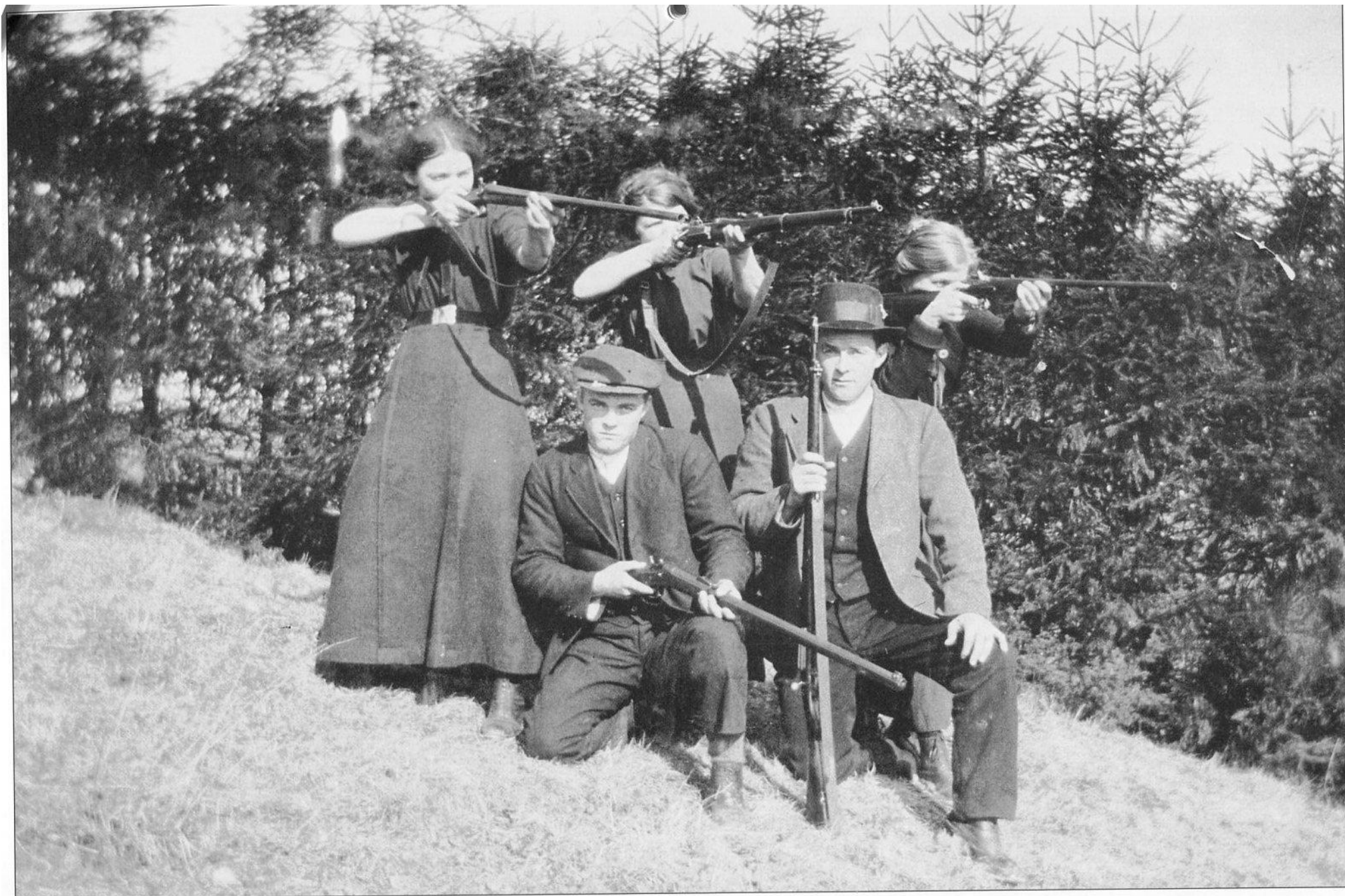
I 1461 skjenket daværende eier hele Ustvedt til Hallvardskirken i Oslo. Etter reformasjonen i 1537 ble gården krongods. Den var krongods fram til 1668 da Kongen kom i pengemangel, men den fortsatte som embedsgård til neste århundreskifte.

Etter en tvist om odelen til Ustvedt på 1750-tallet mellom datter av første ekteskap og hennes stefar, ble gården delt i to. Daniel Thoresen fikk Ustvedt Østre. Daniel Thoresen er stamfar til den slekten som nå i mer enn 250 år har sittet som eiere på gården.

I dag er det Ingri Nalstad, som i sjuende generasjon eier Ustvedt Østre, over 250 år etter at hennes tipp-tipp-tipp oldefar Daniel i 1747 ble eier. Ingri eier og driver gården i dag sammen med sin mann Stein-Arne Nalstad.

I dag bor Linn, ni år, Ida, sju år, og Stian, to år, som niende generasjon sammen med sine foreldre (åttende generasjon) i hovedbygningen på Ustvedt.

*Kilde: Ingri og Stein-Arne Nalstad
Olav Skogseth (lille bildet)*

Skyttere fra 1914

På bildet ser vi fra venstre Karl Berger, ved siden av han Lauritz Berger. Bak fra venstre ser vi Thea Østbye, Ida Schau og Julie Berger.

Allerede i 1862 fantes det et skytterlag i Kråkstad. Av formannskapsprotokollen for dette året kan vi lese at en mulkt på 25 spd. for ulovlig brennevinshandel i Kråkstad, foreslås oversendt "det nylig opprettede skytterlag til anskaffelse av et par rifler" Fogden fulgte oppfordringen og skytterlaget fikk de 25 spd. Laget hadde sin skytebane på Nordbyhagen. I 1870 ble Ski skytterlag stiftet med sin første skytebane på Kapellmyra. I 1880 fikk laget hus og bane på Boger, senere på Dal og siden på Karlsrud. Et tredje skytterlag - Ski søndre skytterlag ble stiftet i 1886, men ble oppløst i 1889.

Medlemstallet i skytterlagene Kråkstad og Ski har holdt seg stabilt gjennom tiden, med en topp etter 2.verdenskrig. I dag har lagene ca. 200 medlemmer hver. Begge lag benytter Granerud skytebane, som er oppgradert til moderne standard med elektroniske skiver. For å få banen oppgradert, ble det gjort en betydelig dugnadsinnsats fra begge lag. Det ble laget privat reguleringsplan for området, og skytterlagene måtte bekoste utgiftene. I dag har lagene avtale med kommunen, som eier arealene, om 40 års drift. Jegere som skal jakte på elg ,hjort og reinsdyr, må hvert år avlegge en skyteprøve. Dette er krav fra myndighetene. De to lagene arrangerer i løpet av sommer og høst disse prøvene. Begge lag har aktive skyttere som deltar i nasjonale skytestevner, både for ungdom fra 11 års alder og voksne opp til 80. Fra Ski deltar ca. 15 medlemmer, men noen færre fra Kråkstad. Jenter og gutter deltar på like vilkår. I 2006 ble det for første gang kåret en skytterdronning.

De mest brukte skytevåpen har vært norskproduserte Krag Jørgensen riflen, enerådende fra 1900 tallet frem til ca. 1980. I dag benyttes den tyskproduserte Sauer riflen.

Kilder: Kråkstad-boka (Østlid – 1929)
Edgar Berger, Jon Arne Eie
Bilde – SKIH 059 012.jpg

Konfirmantene i Ski kirke 1948

Dette bildet ble aldri lagt ut for salg. Av bildets komposisjon skjønner vi at fotografen nødig ville det. Plasseringen av konfirmantene er ganske tilfeldig, slik at mange av ansiktene er helt eller delvis skjult. De heldige kan her for første gang studere seg selv som konfirmanter. Etter hvert som innbyggertallet i Ski økte, ble det ganske store konfirmantkull hver høst. Av den grunn ble det fra 1952 også innført konfirmasjon om våren.

Tallet på konfirmantene på bildet stemmer ikke med de som er nevnt i kirkeboka:

Sigurd Akerholt, Torbjørn Gundersen, Jens Chr.

Bjørnebraaten, Kjell Dahl, Alf Dahlgren, Egil Davidsen, Bjørn Erlandsen, Jan Fagermoen, Kjell Glosli, Odd Hansen, Kjell Haug, Tore Haug, Rolf Høibraaten, Bjørn Johansen, Johan Johannson, Gunnar Johnsen, Tore Kullebund, Øivind Langgård, Roy Nerland, Oddvar Nilsen Arne Olsen, Eilif Pedersen, Arne Svensen, Egil Svensen, Ingrid Jørgenrud, Ragnhild Jørgenrud, Astrid Karlsen, Åse Kogstad, Brita Levin, Ingund Linnestad, Bjørg Magnussen, Anne Nilsen, Aud Nore, Aud Olsen, Haldis Olsen, Reidun Olsen, Berit Paulsboe, Bjørg Rekdal, Astrid Raaholt, Inger Simonsen, Sonja Standal, Bjørg Stunner, Dagfrid Ween, Berit Aalvik, Åse Aalvik og Inger Aasen.

Prost Brekke til venstre i nest øverste rekke.

*Foto: 458 001 Ski lokalhistorisk arkiv
Ski kirkes arkiv
Kalenderkomiteen*

Registrering av bilder

Ski Historielag er interessert i bilder fra alle kanter av kommunen. Vi kommer gjerne hjem til deg for å notere opplysninger om bildene dine og låner med disse for avfotografering.

Ta kontakt med oss, så blir vi enige om en dag det passer.

Alle bildene i denne kalenderen finnes i fotoarkivet til Ski Historielag. Hvis du har lyst på en kopi av et bilde, kan du henvende deg til ansvarlig for fotosamlingen.

Mange av bildene er tilgjengelig i lokalhistorisk arkiv v/Ski Bibliotek. Søk gjerne på internett ski.hovedbibliotek@ski.kommune.no eller kontakt

Hovedansvarlig for fotosamlingen:
Bjørn Myrvoll, tlf.64 87 45 41

Tidligere års kalendere kan fåes ved henvendelse til:
Per A. Krogstie, tlf. 64 87 32 43

Takk

*Vi takker alle som har hjulpet oss med bilder og opplysninger til årets kalender.
Takk også til alle som hjelper oss med å selge kalenderen*

Rolf Ottesen Grafisk Produksjon har trykket kalenderen.

Årets kalenderkomité har bestått av:

Aase Klohs

Bjørn Myrvoll

Knut Repstad

Karl-Olaf Løkenhagen

Ragnhild Sæthren

Elin Aas